

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9279/2539

พนักงานอัยการ จังหวัด อ่างทอง โจทก์ นาย เสน่ห์ กัลปพฤกษ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 297, ป.วิ.อ. มาตรา 220, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 295, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.อ. มาตรา 98

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามมาตรา 295 โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาให้ ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 เท่ากับศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณายกฟ้องโจทก์ในข้อหา ตามมาตรา 297 โจทก์จึงฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามมาตรา 297 อีกไม่ได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ผู้เสียหายเดินเข้าไปพุดห้ามมิให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ติดต่อกับ ส. พี่ชายผู้เสียหายซึ่งเป็นสามีเก่าของจำเลยที่ 2 ต่อหน้าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็น คนรักใหม่ของจำเลยที่ 2 ย่อมเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ไม่พอใจเพราะเท่ากับเป็นการอ้างว่าจำเลยที่ 2 ยังคงติดต่อกับ ส. อยู่อาจทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจผิดได้ จำเลยที่ 2 จึงด่าว่าผู้เสียหาย ถือว่าผู้เสียหาย เป็นผู้เริ่มก่อให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น การที่ผู้เสียหายตบหน้าจำเลยที่ 2 จำนวน 1 ครั้ง และใช้ขวดเปล่า ทุบกับโต๊ะจนขวดแตกปลายแหลมคมเป็นอาวุธแทงจำเลยที่ 2 จำเลยที่ 2 จึงได้ยกหัวเตาแก๊สขึ้นทุบ ใส่ผู้เสียหายและใช้ขวดน้ำอัดลมตีศีรษะ ผู้เสียหาย แต่ผู้เสียหายยกแขนขวาชั้นรับขวดถูกบริเวณ นิ้วก้อยขวา ได้รับบาดเจ็บและขวดน้ำอัดลมตกกระแทกกับโต๊ะแตกกระจาย เศษแก้วกระเด็นขึ้นมา ถูกนิ้วกลางขวาของผู้เสียหายมีบาดแผล เลือดไหล การกระทำของจำเลยที่ 2 มีลักษณะติดพัน ต่อเนื่องกับ การที่ผู้เสียหายทำร้ายร่างกายจำเลยที่ 2 ก่อน ถือว่าเป็นการป้องกันตัวให้พ้น ภัยอันตรายซึ่งเกิดจากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นภัยอันตรายที่ใกล้จะถึงและ กระทำไปพอสมควรแก่เหตุ จึงเป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297, 83 จำเลยทั้งสองให้การ ปฏิเสธศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 จำคุก 4 เดือน ปรับ 4,000 บาทโทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ให้คุมประพฤติโดยให้จำเลยที่ 2 รายงานตัวต่อเจ้าศาลทุก 3 เดือน ต่อครั้งมีกำหนด 1 ปี ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 โจทก์และจำเลยที่ 2 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ด้วยโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัย ว่า "พิเคราะห์แล้ว คดีนี้โจทก์ฟ้องให้ลงโทษจำเลยที่ 2 ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 297 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 2 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 โจทก์และ จำเลยที่ 2 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณาให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 ดังนี้ เท่ากับศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณายกฟ้องโจทก์ในข้อหาตามมาตรา 297 โจทก์จึงฎีกาขอให้ลงโทษ จำเลยที่ 2 ตามมาตรา 297 อีกไม่ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 220 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยในความผิดฐานนี้ โจทก์คงฎีกาได้เฉพาะข้อหาความผิดตามมาตรา 295 ซึ่ง ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิจารณากลับคำพิพากษาศาลชั้นต้น ในความผิดฐานดังกล่าวข้อเท็จจริง

เบื้องต้นรับฟังได้ว่าผู้เสียหายเป็นน้องชายของนายสมชัย มาลัยวงษ์นายสมชัยเคยเป็นสามีจำเลยที่ 2 แต่หย่ากันแล้ว จำเลยที่ 1 เป็นคนรักใหม่ของจำเลยที่ 2 เมื่อวันที่ 25 กรกฎาคม 2536 เวลาประมาณ 18 นาฬิกา ผู้เสียหายพบจำเลยทั้งสองที่ในร้านอาหารแหลมทองของนายสมศักดิ์ ทองโชติ ผู้เสียหายห้ามมิให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาพี่ชายผู้เสียหายแล้วเกิดการทะเลาะโต้เถียงกันจำเลยที่ 2 ร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอโพธิ์ทองว่า ผู้เสียหายทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้จำเลยที่ 2 ได้รับอันตรายแก่กาย ผู้เสียหายถูกดำเนินคดี ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษตามคดีหมายเลขแดงที่ 1581/2536 ของศาลชั้นต้นส่วนผู้เสียหายร้องทุกข์และดำเนินคดีกับจำเลยทั้งสองเป็นคดีนี้ฐานร่วมกันทำร้ายร่างกายเป็นเหตุให้ผู้เสียหายได้รับอันตรายสาหัสคดีในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 เป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 2 โดยโจทก์ไม่ฎีกา คงมีปัญหาค้างที่ต้องวินิจฉัยในชั้นฎีกาในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 ตามฎีกาของโจทก์ว่าจำเลยที่ 2 ได้กระทำความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้เสียหายจนเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 295 หรือไม่ เห็นว่า ประจักษ์พยานโจทก์ที่เห็นเหตุการณ์ในคดีนี้ คงมีตัวผู้เสียหายนายสมพร เต่าทองและนางฉวี เต่าทอง ซึ่งร่วมรับประทานอาหารกับผู้เสียหายก่อนเกิดเหตุโดยผู้เสียหายเบิกความว่า ก่อนเกิดเหตุพยานไปเข้าห้องน้ำและเดินผ่านโต๊ะที่จำเลยทั้งสองนั่งรับประทานอาหารอยู่พยานจึงเดินเข้าไปบอกจำเลยที่ 2 ว่าพี่ชายของพยานได้สั่งไว้มิให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาพี่ชายของพยานอีก จำเลยที่ 2 ตอบพยานว่าไอ้สัตว์และว่าพยานไม่ต้องเสือกเรื่องของจำเลยที่ 2 พยานพูดว่าถ้าไม่เชื่อจะได้เห็นดิกันแล้วจำเลยที่ 2 ได้ใช้หัวเตาแก๊สที่ติดตั้งอยู่บนโต๊ะทุ้มใส่ศีรษะพยาน พยานยกแขนขวาชูขึ้นกันแต่กันไม่อยู่หัวเตาแก๊สถูกศีรษะด้านหลังของพยานจำเลยที่ 2 คว่ำขวदनน้ำอัดลมขนาด 1 ลิตร ตีพยานซ้ำที่บริเวณศีรษะแต่พยานยกแขนขวาชูขึ้นรับถูกบริเวณนี้วก้อย และขวदनน้ำอัดลมตกกระแทกกับโต๊ะแตกกระจายเศษแก้วกระเด็นขึ้นมาถูกนิ้วกลางขวาของพยานมีบาดแผลเลือดไหล จากนั้นพยานได้ตรงไปที่จำเลยที่ 2 หมายถึงตบหน้าแต่จำเลยที่ 1 ได้ใช้ขวदनน้ำอัดลมอีกขวदनหนึ่งขว้างพยานถูกบริเวณกลางหลังแล้วเกิดชุลมุนกัน นายสมพรและนางฉวีเบิกความว่าเห็นผู้เสียหายไปยืนคุยอยู่กับจำเลยทั้งสองแต่ไม่สนใจจนกระทั่งได้ยินเสียงขวदनแตกจึงหันไปดูเห็นจำเลยที่ 2 กำลังยกหัวเตาแก๊สทุ้มใส่ผู้เสียหาย ผู้เสียหายยกแขนขวาชูขึ้นรับ แล้วจำเลยที่ 2 ถูขวदनน้ำอัดลมขนาด 1 ลิตรขว้างใส่ผู้เสียหายถูกบริเวณมือขวาของผู้เสียหายแล้วจำเลยที่ 2 วิ่งหนี ผู้เสียหายวิ่งไล่ คำเบิกความของผู้เสียหายขัดแย้งกับที่ผู้เสียหายให้การรับสารภาพในคดีหมายเลขแดงที่ 1581/2536 ของศาลชั้นต้นซึ่งผู้เสียหายถูกฟ้องเป็นจำเลยในเหตุการณ์เดียวกันและคดีดังกล่าวถึงที่สุดแล้วโดยผู้เสียหายรับสารภาพว่าผู้เสียหายใช้มือตบหน้าจำเลยที่ 2 จำนวน 1 ครั้ง แล้วใช้ขวदनเปล่าซึ่งทุบแตกปลายแหลมคมเป็นอาวุธตีแทงตีทำร้ายจำเลยที่ 2 ถูกที่บริเวณมือและแขนหลายครั้ง คำเบิกความของผู้เสียหายจึงไม่น่าเชื่อถือ และการที่นายสมพรกับนางฉวีพยานโจทก์ก็ได้เบิกความถึงเหตุการณ์ที่ผู้เสียหายทำร้ายจำเลยที่ 2 ดังกล่าวจึงเป็นไปได้ว่าเหตุการณ์ดังกล่าวได้เกิดขึ้นก่อนที่นายสมพรและนางฉวีจะหันกลับไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งเมื่อพิเคราะห์คำเบิกความของนายสมพรและนางฉวีที่เบิกความว่าหลังจากได้ยินเสียงขวदनแตกแล้วจึงได้หันไปดูเห็นจำเลยที่ 2 ยกหัวเตาแก๊สทุ้มใส่ศีรษะผู้เสียหายข้อเท็จจริงจึงน่าจะเชื่อว่าผู้เสียหายได้เข้าไปพูดห้ามมิให้จำเลยที่ 2 โทรศัพท์ไปหาพี่ชายผู้เสียหายจำเลยที่ 2 พูดว่าผู้เสียหายและพูดว่าอย่าเสือกไม่ใช่ว่าเรื่องของผู้เสียหาย ทำให้ผู้เสียหายโกรธจึงตบหน้าจำเลยที่ 2 จำนวน 1 ครั้ง และใช้ขวदनเปล่าทุบกับโต๊ะจนขวदनแตกปลายแหลมคมเป็นอาวุธแทงจำเลยที่ 2 ก่อน ซึ่งเมื่อนายสมพรและนางฉวีประจักษ์พยานโจทก์หันไปดูจึงเห็นจำเลยที่ 2

กำลังยกหัวเตาแก๊สท่มใส่ศีรษะผู้เสียหายและใช้น้ำอัดลมขนาด 1 ลิตร ขว้างใส่ถูกที่บริเวณมือขวา ผู้เสียหาย ตามพฤติการณ์ดังกล่าวเห็นว่า การที่ผู้เสียหายเดินเข้าไปพูดห้ามมิให้จำเลยที่ 2 โทษศัพท์ ติดต่อกับพี่ชายผู้เสียหายต่อหน้าจำเลยที่ 1 ซึ่งเป็นคนรักใหม่ของจำเลยที่ 2 ย่อมเป็นเหตุให้จำเลย ที่ 2 ไม่พอใจเพราะเท่ากับเป็นการอ้างว่าจำเลยที่ 2 ยังคงติดต่อกับพี่ชายผู้เสียหายซึ่งเป็นสามีเก่า อยู่อาจทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจผิดได้ จำเลยที่ 1 จึงด่าว่าผู้เสียหายถือว่าผู้เสียหายเป็นผู้ริเริ่ม ก่อให้เกิดเหตุการณ์ขึ้น ดังนั้น การที่ผู้เสียหายตบหน้าจำเลยที่ 2 จำนวน 1 ครั้ง และใช้ขวดเปล่าทุบ กับโต๊ะจนขวดแตกปลายแหลมคมเป็นอาวุธแทงจำเลยที่ 2 มีบาดแผลที่แขนซ้ายยาว 2 เซนติเมตร ลึก 0.3 เซนติเมตร ต้องเย็บ 3 เข็ม จำเลยที่ 2 จึงได้ยกหัวเตาแก๊สขึ้นทิ่มใส่ผู้เสียหายและใช้ขวด น้ำอัดลมขนาด 1 ลิตรตีผู้เสียหายที่ศีรษะแต่ผู้เสียหายยกแขนขวาชั้นรับขวดถูกบริเวณนิ้วก้อยขวา เป็นเหตุให้ได้รับบาดเจ็บและขวดน้ำอัดลมตกกระแทกกับโต๊ะแตกกระจาย เศษแก้วกระเด็นขึ้นมา ถูกนิ้วกลางขวาของผู้เสียหายมีบาดแผลเลือดไหลเช่นนี้ การกระทำของจำเลยที่ 2 มีลักษณะติดพัน ต่อเนื่องกับการที่ผู้เสียหายทำร้ายร่างกายจำเลยที่ 2 ก่อน โดยผู้เสียหายเป็นผู้ก่อเหตุและจำเลยที่ 2 เป็นหญิงการกระทำของจำเลยที่ 2 ดังกล่าวจึงถือได้ว่าเป็นการป้องกันตัวให้พ้นอันตรายซึ่งเกิด จากการประทุษร้ายอันละเมิดต่อกฎหมายและเป็นอันตรายที่ใกล้จะถึงและเป็นการกระทำไป พอสมควรแก่เหตุ เป็นการป้องกันโดยชอบด้วยกฎหมายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 98 จำเลยที่ 2 จึงไม่มีความผิดที่ศาลอุทธรณ์ภาค 2 พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของ โจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

อรรถนิติ ดิษฐอำนาจ · จเร อำนวยวัฒนา · อรุณ น้าประเสริฐ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9279/2539>